

FARE

DÖRTLEMESİ

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—

DK 100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

HARUKI

MURAKAMI

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde–Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadınsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs*, *Bir Kediyi Terk Etmek* ve *Ortadan Kaybolan Fil* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

RÜZGÂRIN ŞARKISINI DİNLE

Orijinal adı: Kaze no Oto wo Kike

© 1979 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

PİNBALL 1973

Orijinal adı: 1973-Nen no Pinbörü

© 1980 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

YABAN KOYUNUNUN İZİNDE

Orijinal adı: Hitsuji o meguru boken

© 1989 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Türkçeye çeviren: Nihal Öno

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

DANS DANS DANS

Orijinal adı: Dansu Dansu Dansu

© 1988 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Japonca aslından çeviren: Ali Volkan Erdemir

Yayına hazırlayan: Handan Akdemir

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2023 / ISBN 978-625-6570-55-9

Sertifika no: 44919

Yazan: Haruki Murakami

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

HARUKİ MURAKAMI

FARE DÖRTLEMESİ

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Rüzgârın Şarkısını Dinle	9
Pinball 1973	119
Yaban Koyununun İzinde.....	231
Dans Dans Dans.....	515

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

HARUKİ MURAKAMI

RÜZGÂRIN
ŞARKISINI
DİNLE

Çeviren: Ali Volkan Erdemir

Haruki Murakami'nin sunuşu

Mutfak masası kurmacamın doğuşu

Çoğu insan –bununla Japon toplumundaki bizim gibi çoğu insanı kastediyorum– okulundan mezun olur, bir işe girer, bir süre geçtikten sonra da evlenir. Aslında ben de aynı yolu izlemeye niyetliydim. Ya da en azından olaylar o yönde gelişecek diye hayal ediyordum. Gerçekte ise şöyle oldu: Evlendim, sonra çalışmaya başladım, sonra da (bir şekilde) nihayet mezun olabildim. Diğer bir deyişle, tercih ettiğim sıralama normal kabul edilenin tam zıddıydı.

Bir şirkette çalışma düşüncesinden nefret ettiğim için kendi işletmemi açmaya karar verdim. İnsanların caz plakları dinleyip kahve içebileceği, bir şeyler atıştırarak içki içecekleri bir yer. Basit ve oldukça sorunsuz bir fikir gibi görünmüştü gözüme: Böyle bir iş yaparsam sabahdan akşama dek istediğim gibi rahat rahat müzik dinleyebilirim diye düşünmüştüm. Tek problem, eşimle daha üniversitedeyken evlendiğimiz için, hiç paramızın olmayıştıydı. Bu yüzden ilk üç yıl boyunca köle gibi çalıştık; aynı anda bir sürü iş yapıyorduk ki çok para biriktirebilelim. Daha sonra borç para bulabilmek için aile üyeleri ve arkadaşlarımız arasında turlar attım. Nihayet toplayabildiğimiz kadar sermaye ile Tokyo'nun batı tarafında, öğrencilerin takıldığı banliyöde, Kokubunci'de bir kafe-bar açtık. 1974 yılıydı.

O günlerde bu tür bir kafe-bar açmak şimdikinden çok daha az paraya mal oluyordu. Bizim gibi “şirket hayatı”ndan uzak kalmak isteyen gençler küçük dükkânlar açıyorlardı. Etrafımızdaki mekânlardan epey bir kısmı bizim nesildekiler tarafından açılıp işletiliyordu. Kokubunci'de güçlü bir karşı kültür hissi varlığını koruyordu; o çevrede takılanlardan pek çoğu öğrenci hareketleri sırasında okuldan ayrılan kişilerdi. O zamanlar, tüm dünyada olduğu gibi, herkesin sistemde bir boşluk bulabildiği bir dönemdi.

Haruki Murakami

Ailemin evinden eski dik piyanomu getirmiş, hafta sonları canlı müzik yapmaya başlamıştık. Kokubunci bölgesinde, onlara verdiğimiz az paralara rağmen gayet memnun bir şekilde (sanırım) bizim için çalan genç caz müzisyenleri vardı. Sonraları içlerinden pek çoğu iyi tanınan müzisyenler oldular; şimdi bile bazılarına Tokyo'daki caz kulüplerinde rastlıyorum.

Sevdiğimiz işi yapıyor olmamıza karşın, borcumuzu ödemek için sürekli bir mücadele içindeydik. Bankaya borcumuz vardı, bize destek çıkan kişilere de borçluyduk. Bankaya aylık ödememizi yapma konusunda sıkıştığımız bir zamandı; karımla ikimiz bir gece yorgun argın bir halde, başımız öne düşmüş, caddede yürüyorduk ve tesadüfen yerde bir miktar para bulduk. Bu bir tesadüf müydü, ilahi bir müdahale mi bilmiyorum ama paranın miktarı tam da ihtiyaç duyduğumuz kadardı. Ertesi gün ödememiz olduğundan, gerçekten de son dakikada bir anda rahatlamıştık. (Bu tür tuhaf olaylar yaşamımın çeşitli buhranlı anlarında başıma hep gelmiştir.) Pek çok Japon muhtemelen doğru olanı yapardı, yerde bulunduğu parayı polis merkezine götürürdü ama bıçak kemiğe dayanmıştı ve böyle bir incelikle uğraşacak halimiz yoktu.

Her şeye karşın yine de eğleniyorduk. Buna şüphe yok. Gençtim, hayatımın baharındaydım, bütün gün boyunca sevdiğim müzikleri dinliyordum ve kendi küçük mekânımın efendisiydim. Ağzına kadar dolu trenlere tıklıp işe gitmek zorunda kalmıyordum, sıkıcı toplantılara katılmak durumunda değildim ya da hiç hazzetmediğim bir patrona yaltaklanmam gerekmiyordu. Bunun yerine her türlü ilginç insanla karşılaşma şansı buluyordum.

Böylece yirmili yaşlarım borçlarımı ödeme çabası ve sabahtan akşama dek fiziksel olarak yorucu işler yapmakla (sandviç ve kokteyl hazırlamak, ağzı bozuk müşterileri kapı dışarı etmek) geçti. Birkaç yıl sonra bina sahibimiz Kokubunci'deki binayı restore etmeye karar verdi, biz de Tokyo'nun merkezine yakın Sendagaya'da modern ve ferah bir mekâna taşındık. Yeni yerimiz büyük bir piyano için yeterince genişti, bununla birlikte borcumuz daha da artmıştı. Hayat daha kolaylaşmış değildi yani.

Geriye baktığımda, tek hatırladığım, ne kadar çok çalıştığımız. Sanırım çoğu insan yirmili yaşlarını sırtüstü yatarak geçirmiştir ancak bizim "gençliğin tasasız günleri"ni yaşamaya hemen hemen hiç vaktimiz olmamıştı. Ucu ucuna geçinebiliyorduk. Bulduğum her boş zamanı okuyarak geçiriyordum. Müzikle birlikte

Rüzgârın Şarkısını Dinle

kitaplar en büyük eğlencemdi. Ne kadar meşgul ya da parasız ya da yorgun olsam da, kimse elimden bu zevkleri alamazdı.

Yirmili yaşlarıma sonuna yaklaşırken, Sendagaya'daki barımız nihayet istikrara kavuşma işaretleri vermeye başlamıştı. Evet, yan gelip yatmıyorduk –hâlâ borcumuz vardı ve işimizde inişler çıkışlar oluyordu– ama en azından iyi bir yöne doğru ilerliyorduk.

1978 yılında, havanın açık olduğu bir Nisan öğleden sonrasında, Cingu Stadyumu'nda beyzbol maçı izlemeye gittim, burası yaşadığım ve çalıştığım yere yakındı. Birinci Lig'in açılış maçıydı ve ilk atış saat birde yapılacaktı, Yakult Swallows Hiroşima Carp'a karşı oynuyordu. O günlerde Swallows taraftarıydım ve bazen yürüyüşe çıkmak yerine maçlara gidiyordum.

O günlerde Swallows* çok zayıf bir takımdı (takımın adından da anlaşılabilir zaten), çok az bütçeleri vardı ve hiç parlak, ünlü oyuncularını da yoktu. Doğal olarak da popüler değildiler. Sezon açılış olmasına rağmen dış sahanın ötesinde çok az taraftar vardı. Maçı izlemek için elimde birayla yere uzanmıştım. O zamanlar açık tribün koltukları yoktu, sadece çimenli bir eğim vardı. Gökyüzü parlak maviydi, fıçı birası olabildiğince soğuktu, top yeşil alanda göz alıcı bir beyazlıktaydı ve bu uzun zamandır gördüğüm ilk yeşillikti. Swallows'un ilk vurucusu Dave Histon'du, ABD'den yeni gelmiş cılız biriydi ve hiç tanınmıyordu. Başlangıç pozisyonunda vuruyordu. Daha usta olan vurucu ise Charlie Manuel idi, daha sonraları Cleveland Indians ve Philadelphia Phillies yöneticisi olarak ün kazandı. Sert vuran bir oyuncu olmasına karşın Japon taraftarlar onu "Kızıl Şeytan" diye çağırıyorlardı.

Yanılmıyorsam Hiroşima'nın o günkü başlangıç vurucusu Yoşiro Sotokoba idi. Yakult, Takeşi Yasuda ile karşılık vermişti. İlk vuruşlardan sonra, Hilton Sotokoba'nın atışını temiz bir *double* ile sol sahaya gönderdi. Soplanın topla buluştuğu anda çıkan tatminkâr ses Cingu Stadyumu'nda yankılandı. Etrafımdan dağınık bir alkış yükseldi. O anda hiçbir neden ve dayanağı olmadan şöyle bir düşünceye kapıldım: *Galiba ben roman yazabilirim.*

O duyguyu hâlâ net bir şekilde hatırlıyorum. Sanki bir şey gökten kırparak inmişti ve ben de onu ellerimle gayet güzel bir şekilde yakalamıştım. Neden benim avuçlarıma inmeyi seçmişti, hiçbir fikrim yoktu. O zaman anlamamıştım, şimdi de bilmiyorum. Nedeni ne olursa olsun, o şey yerini bulmuştu. Bir vahiy

* *Swallow*: Kırlangıç. (ç.n.)

Haruki Murakami

gibiydi. Ya da daha iyi ifade etmeye çalışırsam, bir “aydınlanma anı”. Tek diyebileceğim, yaşamımın tam o anda şiddetli ve kalıcı bir değişim geçirdiği – Dave Hilton’un, Cingu Stadyumu’nu cınlatan o güzel *double’*ı yaptığı anda.

Maçtan sonra (hatırladığıma göre Yakult kazanmıştı), Şincuku’ya giden trene bindim ve orada kendime bir tomar yazı kâğıdı ve bir dolmakalem aldım. Kelime işlemciler ve bilgisayarlar o günlerde henüz ortaya çıkmamıştı, bu da her şeyi elimizle, tek tek yazdığımız anlamına geliyordu. Yazmak çok yeni bir histi. Ne kadar heyecanlandığımı hatırlıyorum. Dolmakalemle yazdığım günlerin üzerinden çok zaman geçti.

O günden sonra her gece, işten eve geç vakitte döndüğümde, mutfak masasına oturup yazdım. Şafaktan önceki o birkaç saat, gerçek anlamda özgür olduğum tek zamandı. Sonraki altı ay ya da biraz daha uzun bir sürede, *Rüzgârın Şarkısını Dinle’*yi kaleme aldım. İlk taslağı, beyzbol sezonu sona erdiğinde bitirdim. Tesadüfen o yıl Yakult Swallows herkesi şaşırttı ve Birinci Lig şampiyonu oldu, sonra da Pasifik Ligi şampiyonlarını yenerek nihayetinde Japonya serisinde Hankyu Braves’i alt etti. Gerçekten de tüm Yakult taraftarlarının yüreklerini hoplatan mucizevi bir sezon olmuştu.

Rüzgârın Şarkısını Dinle kısa bir çalışma, romandan ziyade novella denebilecek bir metin. Yine de tamamlamak için aylarca emek verdim. Bunun bir nedeni, kitap üzerinde çalışmak için ayırabileceğim zamanın az oluşuydu ama asıl neden, roman yazma konusunda en ufak bir fikrimin dahi olmamasıydı. Doğrusu çok çeşitli türde kitaplar okuyordum –favorilerim 19. yüzyıl Rus klasikleri ve Amerikalı yazarların *sıkı* dedektif öyküleri– ama çağdaş Japon edebiyatıyla hiç ciddi anlamda ilgilenmemiştim. O zaman ne tür Japon romanları okunduğu ya da Japoncada nasıl kurmaca yazıldığı hakkında hiçbir bilgim yoktu.

Birkaç ay boyunca, tamamen tahmin üzerine yazdım, yazdıklarımın tarza yakın bir şey oturttum ve öylece yazmaya devam ettim. Ortaya çıkan şeyi okuduğumda hiç mi hiç etkilenmemiştim. Kitabım bir romanda olması gereken şeylere sahipti ama bu haliyle sıkıcıydı ve hoşuma gitmemişti. *Eğer yazar bu şekilde hissediyorsa*, diye düşündüm üzgün üzgün, *okurun tepkisi muhtemelen daha da olumsuz olacaktır. Sanırım yazmak için olması gereken şey bende yok.* Normal şartlar altında orada bırakırdım – ardıma bakmadan yürümeye devam ederdim. Ancak Cingu Stadyumu’nun çimenli eğiminde otururken yaşadığım aydınlanma anı hâlâ net bir şekilde zihnimdeydi.

Rüzgârın Şarkısını Dinle

Geçmişime baktığımda, güzel bir roman ortaya koyamamam çok normaldi. Yaşamında tek bir satır bile yazmamış benim gibi birinin beyzbol sopasından dâhice bir şey çıkarmasını hayal etmek bir hataydı. İmkânsız olanı başarmaya çalışıyordum. *Karmaşık, bilgece bir şeyler yazmaya çalışmayı bırak*, dedim kendi kendime. *“Roman” ve “edebiyat” hakkındaki tüm yerleşik düşüncelerini unutup duygu ve düşüncelerini sana geldiği haliyle kaydet, özgürce, canın nasıl istiyorsa öyle.*

İnsanın izlenimlerini özgürce kaydetmesi lafta kolay olsa da gerçekte o kadar da kolay değildi. Benim gibi tamamen acemi biri içinse özellikle zordu. Yeni bir başlangıç için yapılması gereken ilk şey, kâğıt tomarları ve dolmakaleminden kurtulmaktı. Onlar benim önümde oldukça, ortaya çıkan şey “edebiyat” gibi gelmiyordu bana çünkü. Onların yerine dolaptan eski Olivetti daktilomu çıkardım. Sonra, bir deneme yapmaya, romanımın girişini İngilizce yazmaya karar verdim. Madem yeni bir şey denemek istiyordum, neden olmasındı ki?

Aslında söylemek lüzumsuz ama İngilizce kompozisyon yazma yeteneğim pek yoktu. Sözcük haznem çok sınırlıydı, İngilizce cümle bilgim de öyleydi. Sadece basit ve kısa cümleler yazabiliyordum. Yani aklımdan geçen düşünceler ne kadar çok ve ne kadar karmaşık olsa da, onları bana geldiği haliyle yazmaya cesaret bile edemeyecektim. Dil sade olmalıydı, düşüncelerim anlaşılması kolay bir şekilde ifade edilmeliydi, betimlemeler konu dışı fazlalıklardan arındırılmalı, tarz belirginleştirilmeli ve her şey sınırlı büyüklükteki kaba sığmalıydı. Sonuçta ortaya çirkin ve işlenmemiş bir metin çıkmıştı. Ne var ki, kendimi bu tarzda ifade etmeye gayret ettikçe, adım adım, belirgin bir ritim şekillenmeye başladı.

Japonya’da doğduğum ve yetiştiğim için, Japon dilindeki sözcük ve dilbilgisi kalıplarıyla tıka basa doluydum, patlamanın eşiğine kadar gelmiştim; hayvanlarla tıka basa dolu bir ahır gibi. Düşünce ve duygularımı cümlelere dökmek üzere yokladığımda, o hayvanlar sürü halinde dolaşmaya başlıyor ve sistem çöküyordu. Yabancı bir dilde yazmak, tüm kısıtlamaları beraberinde getirmekle birlikte, bu engeli ortadan kaldırıyordu. Ayrıca duygu ve düşüncelerimi sınırlı sözcük ve dilbilgisi kalıplarıyla ifade edebildiğimi fark etmemi sağlamıştı, yeter ki onları etkili bir biçimde bir araya getirip yetkin bir tarzda birbirine bağlayayım. Sonunda, zor cümleler kurmaya gerek olmadığını öğrendim – insanları güzel cümlelerle etkilemeye çalışmama gerek yoktu.

Çok sonraları, Agota Kristof adında bir yazar keşfettim; o da böyle bir etki yaratan harikulade romanlar yazmıştı. Kristof, Macar asıllıydı, 1956 yılında ülke-

Haruki Murakami

sindeki ayaklanmadan kaçıp İsviçre'nin Neuchâtel şehrine gitmişti. Orada Fransızca öğrenmişti – ya da öğrenmek zorunda kalmıştı. Ve yabancı bir dilde yazarak yeni ve sadece kendine özgü bir tarz ortaya çıkarmıştı. Kısa cümlelere dayalı güçlü bir ritmi vardı yazdıklarının; sözcük seçimi dolambaçlı değil doğrudandı ve betimlemeleri tam yerinde, duygusal yükten muafı. Romanları bir gizem örtüsü altında saklanıyordu, bu da yüzeyin altında önemli bir şeylerin olduğu izlenimini yaratıyordu. Onun eserleri ile ilk karşılaştığımdaki duygularımı ya da bir anlamda nostalji duygusunu hatırlıyorum. Tesadüfe bakın ki onun ilk romanı, *Büyük Defter* 1986 yılında, *Rüzgârın Şarkısını Dinle'* den yedi yıl sonra basıldı.

Yabancı bir dilde yazmanın tuhaf etkisini keşfettikten sonra, sadece kendime ait yaratıcı bir ritme gereksinim duydum ve Olivetti'yi yeniden dolaba kaldırdım. Bir kez daha kâğıt tomarları ile dolmakalemimi ortaya çıkardım. Sonra oturdum ve yazmış olduğum bölümü “çevirdim”, yani İngilizce yazdığım bölümü Japoncaya aktardım. “Aktarmak” daha uygun olmalı, çünkü bu doğrudan, sözcüğü sözcüğüne bir çeviri değildi. Bu süreçte kaçınılmaz olarak yeni bir Japonca tarzı ortaya çıktı. Bu tarz benimdi. Benim keşfettiğim bir tarzı. *Şimdi oldu*, diye düşündüm. *İşte böyle yazmalıyım*. Saf berraklığın ortaya çıktığı an o andı işte, artık her şeyi açık seçik görebiliyordum.

“Eserinde bir çeviri tadı var” diyenler oldu. Ama bu yorumu tam anladığımı söyleyemem, yine de sanırım bir açıdan tam on ikiden vururken diğer açıdan hedefi kaçıyordu metnim. İlk novellamın açılış paragrafı, sözcüğün tam anlamıyla “çevrilmiş” olduğundan bu ifade bütünüyle yanlış da sayılmaz; hatta benim yazım sürecime uygundur da. İlk önce İngilizce yazıp, sonra onu Japoncaya “çevirmek”le yapmaya çalıştığım şey, bana daha özgür hareket imkânı sağlayacak, süsten uzak, “nötr” bir tarz yaratmaktı. Japonca'yı yumuşatan bir tarzda yazmaya çalışmıyordum. Öyle bir Japonca tarzı oluşturmak istiyordum ki sözde edebi dilden mümkün olduğunca uzak kalsın ve ben kendi doğal sesimle yazabileyim. Bu, gözü kara önlemler gerektirdi. Daha da ileri gidip diyebilirim ki, o zaman Japoncaya sadece işlevsel bir araç olarak bakıyordum.

Bazı eleştirmenler bunu anadilimize karşı tehditkâr bir hakaret olarak algıladılar. Dil zorlu bir şeydir, uzun bir tarihle desteklenen bir kararlılıktır. Ona nasıl davranılırsa davranılsın, otonomisi kaybolmaz ya da ciddi bir şekilde zarar görmez; bu davranış ne kadar sert olsa da. Dilin olanaklarını hayal edebildikleri her ölçüde deneyimlemek, yazarların doğal hakkıdır – eğer bu maceracı ruh

Rüzgârın Şarkısını Dinle

olmasaydı yeni bir şey üretilemezdi. Benim Japonca tarzım Tanizaki ve Kavabata'nunkinden farklıdır. Bu da doğaldır. Ne de olsa, ben başka bir kişiyim, Haruki Murakami adında bağımsız bir yazarım.

Baharda güneşli bir pazar sabahı *Gunzo* edebiyat dergisi editörü beni arayarak, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*'nin yeni yazarlar ödülü için finale kaldığını bildirdi. Cingu Stadyumu'ndaki sezon açılışının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti ve artık otuz yaşındaydım. Saat on bir sularıydı ve o sırada hâlâ derin uykudaydım, çünkü bir gün önce geç saatlere kadar çalışmışım. Bitkin bir şekilde ahizeyi kaldırdım ancak karşı tarafta kimin olduğunu anlamadığım gibi bana ne söylemeye çalıştığını da kavrayamadım başta. Gerçeği söylemem gerekirse, o sırada, *Gunzo*'ya *Rüzgârın Şarkısını Dinle*'yi gönderdiğim bile aklımdan çıkmıştı. Taslağın yazımını bitirip onu başka ellere teslim edince yazma arzumu da durulmuştu. O kitabı yazmak, bir tür cüretkârlık eylemi gibi bir şeydi –çok kolay yazmışım, öylece bana geldiği haliyle–, bu yüzden de finale kalabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Aslında onlara var olan tek kopyayı göndermişim. Eğer onu seçmeselerdi, sonsuza dek yok olacaktı romanım. (*Gunzo* reddedilmiş taslakları geri göndermiyordu.) Ve çok büyük olasılıkla da başka bir roman yazmayacaktım. Yaşam ne tuhaf.

Editör bana, benim de aralarında olduğum beş finalistin olduğunu söylemişti. Şaşırmışım, ancak o kadar uykuluydum ki gerçekte ne olduğunu idrak edememişim. Yataktan kalktım, yıkandım, giyindim ve karımla yürüyüşe çıktım. Bir ilköğretim okulunun yanından geçerken bir güvercinin çalılıklarda saklandığını gördüm. Onu elime aldım, kanadı kırılmış gibiydi. Bacağına metal bir etiket takılıydı. Onu nazikçe avucumda tutarak Aoyama Omotesando'daki en yakın polis karakoluna götürdüm. Haracuku'nun yan sokakları boyunca yürürken, yaralı güvercinin sıcaklığını ellerimde hissediyordum. Onun titremesini hissediyordum. O pazar günü hava güneşli ve açıktı, ağaçlar, binalar ve mağaza vitrinleri bahar güneşinin ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

İşte tam o anda birden anlayıverdim. Ödülü kazanacaktım. Bir anlamda başarılı bir yazar da olacaktım. Cesur bir varsayımdı bu, ama böyle olacağından emin dim. Hiç kuşkum yoktu. Teorik olarak değil ama doğrudan ve sezgisel olarak.

Ertesi yıl *Pinball*'u yazdım, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*'nin devamıydı bu roman. Hâlâ kafe-barı işletiyordum, yani *Pinball*'u da gece geç vakitlerde mutfak masamda yazmışım. Bu mutfak masası romanlarımı az biraz utanma hissiyle karı-

“Fare Dörtlemesi” zamanımızın yaşayan en önemli yazarlarından biri olarak kabul edilen Haruki Murakami’nin edebiyat yolculuğunun en önemli izleklerinden birini temsil ediyor.

Başlarda “Fare Üçlemesi” olarak anılan seri *Rüzgârın Şarkısını Dinle, Pinball 1973 ve Yaban Koyununun İzinde*’den oluşur. Bu üç kitabı birbirine bağlayan, anlatıcı kahramanın arkadaşı “Fare”dir. Ama *Yaban Koyununun İzinde*’de Fare ortadan kaybolur. Yerine Koyun Adam’ı bırakır. Ve Koyun Adam hikâyeyi bir sonraki kitap olan *Dans Dans Dans*’a bağlayarak seriyi bir dörtleme haline getirir.

Gençlik, aşk, edebiyat, gizem, yalnızlık, kayıp duygusu... Murakami severler için gerçek bir okuma şöleni olan bu dört kitap şimdi tek cilt halinde bir arada...

